

En Josep Maria Benet i Jornet era, tant pels companys de classe del Santa Anna com per mi, el pare de la Carlota. De records, en tinc uns quants. La lectura de *Carlota i la dona de neu*, entre quart i cinquè, em va fer molta enveja i em va encisar: la Carlota era una princesa molt llesta i m'atrapava aquest cavalcar entre ficció i realitat, perquè es tractava d'una faula plena de noms, de llocs i d'anècdotes infantils properes. Aquesta mateixa sensació de familiaritat també apareixia quan anava al pis de la Carlota, «l'antic», a Diagonal amb València: de punta a punta de l'illa de l'Eixample, com casa els meus pares de Bruc, amb llibres i sostres alts, d'aquells que et malacostumen. Després, i ho dic per experiència, és dur tornar enrere: renunciar a aquestes proporcions neoclàssiques resulta claustrofòbic.

Un pis amable i obert, on podíem passar estones de confidències i riures amb la Carlota i els amics, on s'hi podia dormir després de festes, i on la feina se solapava amb la vida: sovint, quan nosaltres tornàvem d'algun tomb nocturn, en Papitu era a la cuina treballant amb l'equip de guionistes, rodejat de post-its de colors. I aquí, el somriure

del pare de la Carlota que deia «benvinguts, passeu, passeu», des del respecte i la igualtat. Una adolescent les nota, aquestes coses: sempre em va quedar clar que en Papitu i la Carlota parlaven, que la conversa íntima i creativa, quotidiana i literària, de paraula i escrita, era per tot arreu: als cartells teatrals de les parets del passadís, als prestatges de llibres inacabables, a les pel·lícules del menjador, però sobretot entre les experiències viscudes de la seva filla tant de nena com ja de més gran. La Carlota, amb qui recorrem la vida en companyia si no física sí mental, sempre diu que ella viu de les històries que llegeix i que escriu: aquest traç existencial és, en part, el que recordo d'aquestes anades i vingudes de casa en Benet i Jornet. Una casa de literatura catalana i universal, d'intimitats i d'espais de llibertat.

Perquè en Papitu era un home de teatre i no puc deixar de compartir dues escenes d'obres seves. El mateix caràcter borrós dels contes i la quotidianitat que reclama la Carlota, entre la feina i la vida, *L'écriture ou la vie* que deia Semprún, és el que em mou (ens mou) a anar al teatre, a buscar aquest directe, a seguir els diàlegs als escenaris. El 2008 vaig anar a veure *Soterrani* amb la direcció de Xavier

Albertí i la interpretació de Pep Cruz i Pere Arquillué. Recordo la fantàstica dicció del duo de luxe, però sobretot, en un moment en què estava enamorada del meu acompanyant, tots dos borrarxos de ganes de teatre, vaig captar l'aparent senzillesa del text, volguda pel caràcter anglòfon del gènere thriller suposo, amb afirmacions contundents sobre com no passar de puntetes pels dilemes morals que ens assetgen.

I el 2016, de nou a la Sala Beckett, aquest cop al local de Poblenou, de fet la primera en companyia de la Carlota i del seu pare, vam veure la *La desaparició de Wendy*. En vaig sortir estabornida, per l'energia dels personatges, el ritme frenètic d'alguns moments d'aquest cabaret fantàstic gens infantil, fosc i lluminós a parts iguals. I és així com funcionem, oi, amb aquestes ambigüitats i alhora buscant creences, ideologies, criteris de justícia o principis de realitat que ens portin a imaginar(-nos) responsablement feliços. Com deia Montserrat Roig: «Som una mica com els altres ens veuen, una mica com nosaltres ens mirem, i un bon tros com ens pensem que els altres ens veuen». Aquests són els meus records del pare de la Carlota, a qui

Llegir el teatre

Dafne Muntanyola i Saura sobre
JOSEP M. BENET I JORNET

agraeixo la seva obra tant personal com literària.

Gràcies.

Aiguaviva, dimarts 7 d'abril de 2020

DAFNE MUNTANYOLA I SAURA
Universitat Autònoma de Barcelona